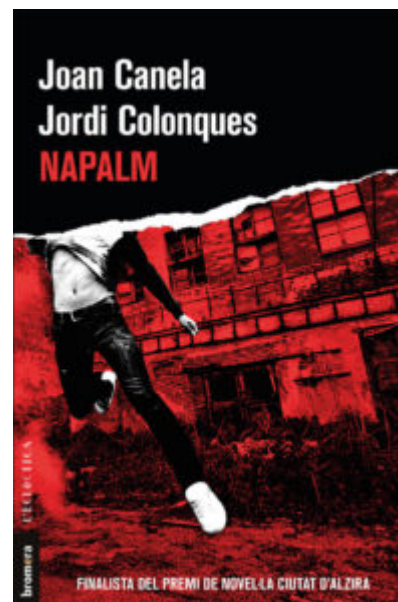

Anna Maria Villalonga

Núvol, 27-10-2017

Títol: *Napalm*

Autor: **Joan Canela i Jordi Colonques**

Edita: **Bromera**

Alzira, de 2017

XXVIII Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira

Napalm, de **Joan Canela i Jordi Colonques**, publicada per Bromera el setembre d'enguany, ha estat Finalista al XXVIII Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira. Es tracta d'un text breu (197 pàgines), escrit a quatre mans, que palesa sens dubte un interès remarcable. Aquesta és la lectura que en fa Anna M. Villalonga.

Amb una agilitat indubtable, *Napalm* es construeix en set capítols, un per cada dia de la setmana, de dilluns a diumenge. Aquest és el període temporal en el qual es desenvolupa la història, una història de revenja personal que acaba esdevenint un episodi de catarsi col·lectiva.

Canela i Colonques se serveixen d'un tempo d'intriga que va in crescendo –i que obliga el lector a no tancar la novel·la– per criticar durament la realitat valenciana. L'acció, que té lloc a la ciutat del Túria durant una primavera extraordinàriament calorosa, se centra en un seguit d'incendis de cotxes que es produeixen misteriosament en diversos barris. Els incendis atemoreixen València, tot trencant l'harmonia urbana a les portes de la celebració d'un important esdeveniment polític i comercial (amb presència del rei inclosa). Tanmateix, els incendis només són una cortina de fum (i

mai millor dit) per introduir el cop de veritat, que ha de posseir una magnitud sense parangó.

Per descomptat, no explicaré res més de la trama. Perquè, en realitat, la trama és un pretext. Un pretext per reflectir la terrible realitat de les nostres ciutats: el drama de la immigració, la marginació dels caiguts en desgràcia, la misèria, la solitud, les terribles conseqüències de la crisi, les diferències socials, la manca d'esperança. I, sobretot, la coexistència de dos mons absolutament distints: el dels desheretats sense possibilitats de futur i els dels poderosos sense escrúpols.

Malgrat la brevetat, la novel·la reflecteix a la perfecció els diferents ambients i la psicologia dels personatges, així com la devastació de la pèrdua i el dolor de la impotència. Com a lectors, de seguida ens sentim posicionats. En això no hi ha cap dubte, però també assistim a la constatació que cap solució, quan la vida és tan dura, acaba de portar-nos el consol definitiu.

La novel·la palesa un llenguatge actual, tot i que en alguns moments m'ha semblat que barrejava una mica els registres. Una cosa són els diàlegs i una altra les parts narratives. Tampoc he entès la necessitat d'incloure-hi algunes escenes de sexe més que explícit, massa llargues i detallades, que no venen gaire a tomb i que l'únic que aconsegueixen és trencar el ritme de la vertadera història. Una bona novel·la no necessita això per captar l'interès.

En qualsevol cas, m'ho he passat molt bé. Un text de denúncia i de crítica social que no s'està de fer un exercici de justícia poètica. A *Napalm* hi trobem tendresa, companyonia i comprensió. Però també hi trobem, amb un realisme inherent a la nostra societat, la desolació més absoluta de la condició humana.